

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 12. juna 2023. godine
Br. ref.: RK 2206/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI29/23

Podnosilac

Bashkim Kuquku

Ocena ustavnosti rešenja [AC-I-22-0713-A0001] Žalbenog veća Posebne komore
Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju
od 26. januara 2023. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

- Zahtev je podneo Bashkim Kuquku, sa prebivalištem u Suvoj Reci (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Shaip Ramadani, advokat iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje [AC-I-22-0713-A0001] od 26. januara 2023. godine (u daljem tekstu: osporeno rešenje) Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Žalbeno veće).
3. Osporena rešenje je podnosiocu zahteva uručena 30. januara 2023. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su podnosiocu zahteva navodno povređena njegova prava zagarantovana članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 7. februara 2023. godine, podnosilac zahteva je putem pošte dostavio svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 9. februara 2023. godine, predsednica Suda je odlukom GJR.KI29/23 imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sudiju izvestioca, i takođe odlukom KSH.KI29/23 imenovala članove Veća za razmatranje sastavljenog od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Radomir Laban (članovi).
8. Dana 24. februara 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi dodatne dokumente, odnosno kompletno rešenje [AC-I-22-0713-A0001] Posebne komore Vrhovnog suda od 26. januara 2023. godine. Istog dana je kopija podnosiocëvog zahteva poslata Posebnoj komori Vrhovnog suda.
9. Dana 22. maja 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Podnosilac zahteva je bio zaposlen u Društvenom preduzeću "D.L.B Ratarstvo-stočarstvo-Prizren" (u daljem tekstu: Društveno preduzeće) u periodu od 27. septembra 1984. do 7. jula 2014. godine. Dana 7. jula 2014. godine, Društveno preduzeće je obavestilo podnosioca zahteva [Obaveštenje AKP. br. L13] uvezi sa odlukom o prekidu radnog odnosa. [Objašnjenje: odluka o prekidu radnog odnosa, ne nalazi u spisu predmeta].
11. Dana 7. jula 2014. godine, društveno preduzeće je podvrgnuto postupcima likvidacije i stavljeno pod upravu Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP).

12. Dana 19. avgusta 2014. godine, podnosilac zahteva je podneo potraživanje Organu za likvidaciju, kojim je tražio naknadu neisplaćenih zarada za vremenski period od 2004. do 2014. godine, u iznosu od 23.112,00 evra.
13. Dana 6. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju je odlukom [PRZ009-0163] odbio zahtev podnosioca zahteva sa sledećim obrazloženjem:

„Član 608. Zakona o udruženom radu koji je primenljiv prema članu 1. Uredbe UNMIK-a 1999/24 predviđa da plaćanje iznosa ličnog dohotka ili plate ili drugog potraživanja radnika koje proizilazi iz radnog odnosa zastareva za tri godine. Na osnovu prethodno navedenih odredaba, zahtev se mora podneti sudu ili drugom nadležnom organu u roku od tri godine od trenutka kada DP navodno nije ispunilo svoje obaveze prema podnosiocu zahteva koje proizilaze iz radnog odnosa. Dakle, tri godine od kada podnosilac zahteva nije ostvarivao od preduzeća potraživane lične dohotke, u predmetnom slučaju tri godine od 2004. godine. Ovaj Organ za likvidaciju ne raspolaže dokazima da je podnosilac zahteva podneo zahtev za naknadu neisplaćenih zarada sudovima ili bilo kom drugom nadležnom organu u roku od tri godine od 2004. godine, kao što je napred navedeno“.

14. Dana 21. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: PKVS) protiv Organa za likvidaciju, kojom je tražio da se ukine odluka [PRZ009-0163] od 6. marta 2015. godine. Podnosilac zahteva je tražio od PKVS-a da preinači gore navedenu odluku i usvoji tužbeni zahtev za ostvarivanje neisplaćenih zarada za period 2004-2014, u vrednosti od 23.112,00 evra. Prema njegovim navodima, *„nigde u važećim zakonima koji se odnose na privatizaciju i likvidaciju DP-a, nije predviđen institut zastarelosti u vezi sa potraživanjima koja se odnose na lične dohotke iz radnog odnosa, iz razloga što to isključuje sama priroda procesa privatizacije, uzimajući u obzir procesne rokove za ostvarivanje prava radnika i poverilaca iz likvidacije DP-a“.*
15. Dana 12. avgusta 2021. godine, PKVS je presudom [C-IV-15-0433] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva i potvrdio rešenje [PRZ009-0163] Organa za likvidaciju. PKVS je obrazložio sledeće:

„Kao što proizilazi iz spisa predmeta – predloženih dokaza, podnosilac zahteva nije pokrenuo nijedan sudski postupak ili postupak pred nadležnim organom pre nego što je dana 19.08.2014. godine podneo potraživanje Organu za likvidaciju. Potraživanje u vezi sa naknadom neisplaćenih zarada nije zasnovano na pravosnažnoj presudi koju bi Organ za likvidaciju morao da uzme u obzir“.

„Povodom zahteva sada tužioca za naknadu neisplaćenih zarada za vremenski period od 2004. do 2013. godine, ovaj sud je utvrdio da podnosilac zahteva/žalbe – sada tužilac pred Organom za likvidaciju ni u postupku povodom žalbe protiv sada ožalbene odluke nije predočio dokaze, odnosno dokaze u prilog tom zahtevu“.

„Sada podnosilac zahteva-tužilac je u vezi sa navodnim pravima morao da pokrene postupak pred sudom ili drugim nadležnim organom radi zaštite svojih prava za koja tvrdi da su mu povređena od 2004. godine pa najkasnije 2013. godine“.

16. Dana 10. septembra 2021. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Žalbenom veću protiv presude [C-IV-15-0433] zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac je tražio od Žalbenog veća da ukine gore navedenu presudu i vrati predmet na ponovno suđenje. Po njegovim rečima, *„u*

obrazloženju presude sud uopšte nije naveo razloge o odlučnim činjenicama, nije svestrano razmotrio tužbu i odgovor koji je dat u odbrani tuženog”. Podnosilac zahteva je takođe naveo da “sud pogrešno utvrđuje da tužilac nije pokrenuo nikakav sudski ili drugi postupak radi ostvarivanja prava iz radnog odnosa, da nije pokrenuo odgovarajući postupak pred sudom ili zahteve pred organima DP-a, tako što se sud pozvao na 78-80. Zakona o radu. Prema članu 10. Zakona o KAP-u je predviđeno da se svaki sudski postupak protiv DP koje je ušlo u postupak likvidacije obustavlja, čime se potvrđuje da su neosnovani navodi tuženog koji se poziva na zastarelost”.

17. Dana 21. decembra 2022. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-21-0610-A0001] smatrao povučenom žalbu podnosioca zahteva protiv presude [C-IV-15-0433]. Žalbeno veće je obrazložilo sledeće:

„Nakon podnošenja žalbe na ovu presudu, Pisarnica PKVS-a je tražila od žalioaca da uplati sudsku taksu na ime izjavljene žalbe, saopštavajući mu da, ukoliko nije u mogućnosti da je plati, može podneti argumentovani zahtev za oslobađanje od tog plaćanja“.

„Prema članu 253.4 Zakona o parničnom postupku: Tužilac ima zadatak da uz tužbu priloži potvrdu o plaćenju sudskoj taksi. Član 253.5 kaže: Ukoliko tužilac ne plati propisanu sudsku taksu o tužbi i nakon od suda upućene primedbe iako ne postoje uslovi za oslobađanje od plaćanja sudske takse, smatraće se da je tužba povučena. Na osnovu člana 3.1 Administrativnog uputstva br. 01/2017 Sudskog saveta Kosova, koje je stupilo na snagu 1. maja 2017. godine, određivanje visine sudske takse koja treba da se plati prilikom podnošenja žalbe, vrši se na osnovu vrednosti predmeta spora, odnosno prirode zahteva. Član 2.4 Administrativnog uputstva utvrđuje da se izraz “podnesak” koristi za tužbu, protivtužbu, žalbu, prigovor, zahtev, reviziju, predlog za izvršenje. Ovo Administrativno uputstvo o izjednačavanju sudskih taksi PKVS-a, utvrđuje da žalilac mora da uplati fiksni iznos od 100 evra prilikom podnošenja žalbe“.

„S obzirom na to žalilac nakon što nije platio sudsku taksu kako je tražio obaveštenjem (opomenom) od 20. septembra 2021. godine, koje je zastupniku žalioaca dostavljeno 21. septembra 2021. godine, nije podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja sudske takse, Žalbeno veće smatra da je žalba povučena“.

18. Dana 23. decembra 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo predlog za vraćanje u pređašnje stanje. Podnosilac zahteva je tražio da, „sud dozvoli vraćanje u pređašnje stanje, tako što će se tužiocu poslati opomena za plaćanje sudske takse za žalbu protiv presude C-IV-15-0433 od 12.8.2021. godine, zajedno sa dodatnom taksom zbog neizmirenja obaveze u određenom roku, ako je bilo opomene za taksu. Tužiocu nije poslata opomena za taksu za žalbu protiv presude“.
19. Dana 26. januara 2023. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-22-0713-A0001] odbilo, kao neosnovan, predlog podnosioca zahteva za vraćanje u pređašnje stanje. Tim povodom, Žalbeno veće je obrazložilo, „Rešenjem koje je osporeno predlogom za vraćanje u pređašnje stanje, Žalbeno veće je smatralo žalbu tužioaca povučenom, zbog toga što žalilac nije platio sudsku taksu koju je tražio sud, ali nije podneo ni zahtev za oslobađanje od tog plaćanja“.

Navodi podnosioca zahteva

20. Podnosilac zahteva navodi da su osporenim aktom povređena njegova ustavna prava zagarantovana članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i

nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Konvencije.

21. Podnosilac zahteva navodi da je „u žalbi izjavljenoj protiv presude Posebne komore C-IV-15-0433/21, str. 2, tužilac tražio da se zakaže rasprava zbog složenosti predmeta, ali je sud pobijanu presudu doneo bez zakazivanja rasprave i samim tim povredio član 31. Ustava Kosova i član 6. EKLJP“.
22. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da je: „Pobijanim rešenjima sud povredio član 54. Ustava Kosova, uskraćujući tužiocu sudsku zaštitu zbog neplaćanja sudske takse za žalbu. Tužilac je platio sudsku praksu za tužbu, iz čega se može zaključiti da se ne vidi da je tužilac želeo da izbegne sudsku taksu za podnetu žalbu. Prema tački 1-2 člana 13. Administrativnog uputstva br. 01/2017, u slučaju neplaćanja takse u roku, sledi dodatna naknada od 10 evra“.
23. Prema podnosiocu zahteva, „žalba izjavljena protiv presude C-IV-15-0433/21 koja je smatrana povučenom zbog neplaćanja sudske prakse, predstavlja povredu člana 54. Ustava Kosova, jer je pravo na žalbu protiv presude neprikosnoveno pravo. Tužilac ni na koji način nije imao pravni interes da ne plati taksu za žalbu jer je na vreme platio taksu za tužbu. Tužilac je zamolio sud da mu omogući plaćanje takse tako što će platiti i kaznu za neplaćanje takse na vreme. S obzirom na to da je taksa za tužbu plaćena na vreme, za taksu koja nije plaćena na vreme za žalbu, predstavlja povredu zakona, zbog toga što za neplaćenu taksu za žalbu postoje mehanizmi da bude prinudno plaćena“.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 24. [Jednakost pred zakonom]

1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.
2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.
3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo

naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom..
[...]

Član 54. [Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.
[...]

ZAKON O PARNIČNOM POSTUPKU br. 03/L-006

SASLUŠANJE STRANAKA

Član 373.

Na predlog stranke sud može da odluči da se pribavi dokaz putem saslušanja stranaka.

Član 374.

Sud odlučuje da se sasluša samo jedna stranka u parnici, ukoliko druga stranka odbije da se sasluša ili ne postupa prema pozivu suda.

ODGOVOR NA TUŽBU

Član 399.

399.1 Kada sud, nakon što stigne odgovor na tužbu, konstatuje da iz iznesenih činjenica u tužbi ne proizilazi zasnovanost tužbenog zahteva, u tom slučaju on će doneti zasluženu odluku kojom se tužbeni zahtev odbije kao neosnovan.

399.2 Tužbeni zahtev smatra se neosnovanim, u smislu stava 1 ovog člana ukoliko je očigledno protivurečan sa iznesenim činjenicama u tužbi, ili ukoliko su činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtev očigledno protivurečne sa dokazima koje je predložio tužilac ili sa činjenicama koje su javno poznate.

**ANEKS O ZAKONU br. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA
PRIVATIZACIJU**

Član 18.

[Opšte odgovornosti i ovlašćenja organa za likvidaciju]

[...]

1.16. razmatranje dokaza o potraživanju i dokaza o interesu podnetih na osnovu ovog Zakona i, gde se utvrdi da postoji razumna osnova da se potraživanje ospori u celosti ili delimično, odbacivanje i/ili ulaganje prigovora na isto, u celosti ili delimično;

[...]

Član 40.

[Prioriteti potraživanja i interesa]

1. U postupku likvidacije sva potraživanja poverilaca izmiruju se po dole navedenim klasama 1.1 do 1.8 i prema sledećem redosledu: [...]

1.6.1. potraživanja za plate zaposlenih koji nisu isplaćeni do datuma odluke Suda ili Agencije da se započne postupak likvidacije, ograničena na tri meseca bruto plate po licu;

1.6.2. potraživanja za zakonom propisanu otpremninu prijavljena od strane radnika koji su postali višak zbog Odluke o likvidaciji preduzeća, ili u vezi sa tim, radnje preduzete od strane Agencije na osnovu člana 6.1 ili 6.2 Zakona o KAP-u.

ZAKON br. 03/L-212 O RADU

POGLAVLJE IX

PROCEDURE ZA REALIZACIJU PRAVA IZ RADNOG ODNOSA

Član 78.

[Zaštita prava zaposlenih]

1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.

2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog, u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljenja zahteva.

3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.

Član 79.

[Zaštita zaposlenog na sudu]

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu..

**ADMINISTRATIVNO UPUTSTVO BR. 01/2017 O IZJEDNAČAVANJU
SUDSKIH TAKSI**

Član 3.

**[Određivanje takse za podneske u vezi sa zahtevima iz građanskog
pravnog polja]**

Određivanje visine sudskih taksi koje treba da se plate prilikom podnošenja podneska, vrši se na osnovu vrednosti predmeta spora, odnosno vrste podneska, na osnovu Taksene tarife za sudske takse iz ovog uputstva (TTST).

Član 5.

[Ubiranje taksi i posledice neplaćanja istih]

[...]

5.5 Određivanje visine sudskih taksi koje treba da se plate prilikom podnošenja podneska, vrši se na osnovu vrednosti predmeta spora, odnosno vrste podneska, na osnovu Taksene tarife za sudske takse iz ovog uputstva (TTST).

5.5.1 Ako se taksa za podnesak ne uplati do zadnjeg datuma, prema ovom članu, i kada ne postoje uslovi za oslobađanje obaveze plaćanja takse, sud će odbaciti podnesak, izuzev podnesaka u vezi sa sredstvima za pobijanje.

5.5.2 Ako se taksa za tužbu, određena prema utvrđenoj vrednosti predmeta spora, ne uplati do zadnjeg datuma i nakon prijema napomene o plaćanju iste, i kada ne postoje uslovi za oslobađanje obaveze plaćanja takse, primeniće se član 253. st. 5. Zakona o parničnom postupku, tako što će se zaključiti da je tužba povučena.

[...]

Ocena prihvatljivosti zahteva

24. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u Ustavu i dalje propisani u Zakonu i Poslovniku.
25. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava u vezi sa stavom 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, kojima je utvrđeno:

Član 113.

[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

26. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su dalje utvrđeni u Zakonu, odnosno članovima 47, 48. i 49. Zakona, kojima je propisano:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...”

27. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; da osporava ustavnost akta javnog organa, odnosno rešenje [AC-I-22-0713-A0001] Žalbenog veća Vrhovnog suda od 26. januara 2023. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju, u skladu sa članom 113.7 Ustava i članom 47.2 Zakona; da je naglasio prava zagwarantovana Ustavom za koja tvrdi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona; i da je podneo svoj zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca, kako je predviđeno članom 49. Zakona.
28. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno potpravilu (2) pravila 39. Poslovnika, koje propisuje:

Pravilo 39.
[Kriterijum o prihvatljivosti]

(2) “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.
[...]

29. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao *navodi “četvrtog stepena”*; (ii) navodi koje kategoriše *“jasno ili očigledno odsustvo povrede”*; (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva podkriterijuma, i to: a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta povreda Ustava ili EKLJP sasvim očigledna (vidi predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi, takođe, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/teljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio/la svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) *“konfuzni i nejasni”* navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemache protiv Francuske](#), br. 17621/91, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, kategorija (iii)).
30. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim aktom povređena njegova ustavna prava zagwarantovana članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i da je povređen član 6. [Pravo na pravično suđenje] Konvencije.

31. Međutim, Sud primećuje da se glavni navod podnosioca zahteva odnosi na pravo na pravično suđenje, odnosno na pravo na “pristup pravosuđu”. U tom kontekstu, Sud će ove navode razmotriti i analizirati u skladu sa sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) u skladu sa kojom su, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, redovni sudovi i Ustavni sud dužni da tumače osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.

i. Ocena Suda povodom navoda o povredi prava na “pristup pravosuđu”

a) Opšta načela

32. Pravo na pristup sudu u smislu člana 6. EKLJP definisano je u predmetu [Golder protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 4451/70, presuda od 21. februara 1975. godine. Pozivajući se na načelo vladavine prava i izbegavanja proizvoljne primene ovlašćenja, ESLJP je utvrdio da “pravo na pristup sudu” predstavlja inherentni aspekt procesnih garancija sadržanih u članu 6. EKLJP. Prema ESLJP-u, ovo pravo osigurava svakom licu pravo da pred sud iznese svaki svoj zahtev koji se odnosi na njegova “građanska prava i obaveze” (vidi predmet ESLJP-a [Lupeni Greek Catholic Parish i drugi protiv Rumunije](#), br. 76943/11, presuda od 29. novembra 2016. godine, stav 84).
33. Prema sudskoj praksi ESLJP-a, prvo mora postojati “građansko pravo” i drugo, da postoji “spor” o zakonitosti mešanja, koje utiče na samo postojanje ili opseg zaštićenog “građanskog prava”. Definicija ova dva koncepta mora biti suštinska i neformalna (vidi, u ovom aspektu, predmete ESLJP-a [Le Compte, Van Leuven i De Meyere protiv Belgije](#), br. 6878/75, 7238/75, presuda od 23. juna 1981. godine, stav 45; [Moreira de Azevedo protiv Portugalije](#), br. 12686/03, presuda od 23. oktobra 1990. godine, stav 66; [Boulois protiv Luksemburga](#) br. 37575/04, presuda od 20. marta 2009. godine, stav 29; i [Boulois protiv Luksemburga](#), br. 37575/04, presuda od 3. aprila 2012. godine, stav 92). Član 31. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP ne garantuju samo pravo na pokretanje postupka, već i pravo na dobijanje rešenja datog “spora” od strane suda (vidi predmete ESLJP-a [Kutić protiv Hrvatske](#), br. 48778/99, presuda od 1. marta 2002. godine, stavovi 25-32; [Lupeni Greek Catholic Parish i drugi protiv Rumunije](#), gore citiran, stav 86 i tu navedene reference; [Acimović protiv Hrvatske](#), br. 61237/00, presuda od 9. oktobra 2003. godine, stav 41; i [Beneficio Cappella Paolini protiv San Marina](#), br. 40786/98, presuda od 13. jula 2004. godine, stav 29).
34. Gore navedena načela ipak ne podrazumevaju da su pravo na sud i pravo na pristup sudu apsolutna prava. Ta prava mogu podlegati ograničenjima, koja su jasno utvrđena sudskom praksom ESLJP-a. Ova ograničenja ne smeju suziti pristup pojedincu u toj meri da se narušava sama suština tog prava (vidi, ESLJP, [Baka protiv Mađarske](#), br. 20261/12, presuda od 23. juna 2016. godine, stav 120; i [Lupeni Greek Catholic Parish i drugi protiv Rumunije](#), gore citiran, stav 89). Kada je pristup sudu ograničen zakonom ili ograničen u sudskoj praksi, onda Sud ispituje da li to ograničenje utiče na suštinu navedenog prava i, naročito, da li se tim ograničenjem teži “legitimnom cilju”, kao i da li postoji “razuman odnos srazmernosti između upotrebljenih sredstava i cilja čijem se ostvarivanju teži” (vidi predmete ESLJP-a [Ashingdane protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 8225/78, presuda od 28. maja 1985. godine, stav 57; [Naït-Liman protiv Švajcarske](#), presuda od 21. septembra 1990. godine, stav 65; i [Marković i drugi protiv Italije](#), br.1398/03, presuda od 14. decembra 2006. godine, stav 99). Pravo na pristup sudu može u određenim okolnostima biti podvrgnuto legitimnim ograničenjima kao što su zakonski rokovi zastarelosti, naredbe kojim se zahteva plaćanje garancije, obavezno pravno zastupanje (vidi predmete ESLJP-a [Stubblings i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 22095/93, presuda od 22. oktobra 1996. godine; [Tolstoy Miloslavsky protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 18139/91, presuda od 13. jula 1995. godine; [R.P i](#)

[drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 38245/08, presuda od 9. oktobra 2012. godine).

35. Sud podseća da prema sudskoj praksi ESLJP-a, zahtevi za plaćanje sudske takse za građanske predmete koji se odnose na tužbe ili žalbe o kojima treba da odluče sudovi, ne mogu smatrati ograničenjem prava na pristup sudu koje nije u skladu, *per se*, sa pravom na pravično i nepristrasno suđenje. Stoga, iznos sudske takse, koji je ocenjen u svetlu okolnosti konkretnog slučaja, uključujući i mogućnost podnosilaca zahteva da je plate, i faza postupka u kojoj je sudska praksa određena, su faktori koji se moraju uzeti u obzir pri odlučivanju o tome da li je poštovano pravo određenog lica na pristup sudu (mutadis mutandis, presuda ESLJP-a od 30. novembra 2005. godine, [Podbielski i PPU Polpure protiv Poljske](#), br. 39199/98, st. 64; vidi slučaj Suda [KI62/18, podnosilac Nadlije Gojani](#), rešenje od 27. septembra 2018. godine, st. 43, 44).
36. ESLJP stoga naglašava da nikada nije isključio mogućnost da interesi valjanog sprovođenja pravde mogu opravdati nametanje finansijskog ograničenja na pristup pojedinca sudu (vidi predmet ESLJP-a [Tolstoy Miloslausky protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), 13. jul 1995. godine, stav 61). Shodno tome, Sud, na osnovu prakse ESLJP-a i svoje sudske prakse, smatra da se zahtev da se sudu plati određeni novčani iznos, ne može smatrati ograničenjem ili uskraćivanjem prava na pristup sudu. ESLJP je utvrdio ograničenje u slučajevima kada je iznos za plaćanje takse bio previsok, što bi rezultiralo uskraćivanjem prava na pristup pravosuđu zagaranatovanog EKLJP-om (vidi slučaj Suda [KI92/21, podnosilac Fadil Ponosheci](#), rešenje od 21. oktobra 2021. godine, st. 39, 40).
37. Sud je dosledno ponavljao da nije njegov zadatak da rešava činjenične ili pravne greške koje su navodno počinili redovni sudovi prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim ukoliko su, i u meri u kojoj su, tim greškama možda prekršena prava i slobode zaštićene Ustavom (vidi slučaj Suda [KI78/18, podnosilac Pashk Malota](#), rešenje od 27. februara 2019. godine, st. 40, 41). Zapravo, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava. Uloga Suda je da osigura poštovanje prava zagaranatovanih Ustavom i drugim pravnim instrumentima. Prema tome, Ustavni sud ne može da deluje kao "sud četvrtog stepena" (vidi slučaj Suda [KI57/19, podnosilac Slavica Mirić](#), rešenje od 12. decembra 2019. godine, st. 48.) Međutim, u slučajevima kada se određenim navodom pokreću ustavna pitanja, odnosno pitanje nepravilnosti sudskog postupka, Sud je dužan da interveniše i ispravi povrede koje su prouzrokovali redovni sudovi, kako bi se pojedincu pružilo pravično suđenje u skladu sa članom 32. Ustava i članom 6. EKLJP (vidi slučaj Suda [KI80/19, podnosilac Radomir Dimitrijević](#), presuda od 10. novembra 2020. godine, st. 57; slučaj Suda [KI224/19, podnosilac Islam Krasniqi](#), presuda od 10. decembra 2020. godine, st. 49, 50). Sud ponavlja svoj opšti stav da, u principu, nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka koji su sproveli redovni sudovi, ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi Ustavom zagaranatovanih prava (vidi slučaj Suda [KI60/19, podnosilac Srđan Stolić](#), rešenje od 1. jula 2020. godine, st. 48).

b) *Primena gore navedenih načela na okolnosti konkretnog slučaja*

38. Sud podseća da je podnosilac zahteva bio u radnom odnosu u društvenom preduzeću od 1984. do 2014. godine, kada mu je prekinut radni odnos zbog procesa privatizacije. Isti je, dana 19. avgusta 2014. godine, podneo potraživanje Organu za likvidaciju, kojim je tražio naknadu neisplaćenih zarada za vremenski period od 2004. do 2014. godine, u iznosu od 23.112,00 evra. Dana 6. marta 2015. godine, njegov zahtev je odbijen od strane Organa za likvidaciju sa obrazloženjem da je isti zastareo. Protiv te odluke, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u, kojom je tražio poništenje odluke Organa za likvidaciju i naknadu potraživanih zarada. Dana 12. avgusta 2021. godine, PKVS je presudom odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i potvrdio odluku Organa za likvidaciju. Protiv te presude, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Žalbenom veću i tražio ukidanje gore navedene presude. Dana 21. decembra 2022. godine, Žalbeno veće je rešenjem smatralo žalbu povučenom zbog toga što podnosilac zahteva nije platio sudsku taksu, kako je traženo obaveštenjem/opomenom od strane suda. Dana 26. januara 2023. godine, Žalbeno veće je odbilo i predlog podnosioca zahteva za vraćanje u pređašnje stanje.
39. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je rešenjem Žalbenog veća povređeno njegovo ustavno pravo na pravično suđenje, odnosno "pristup pravosuđu". Prema njegovim rečima, Žalbeno veće uopšte nije ispitalo žalbu koju je podneo protiv presude PKVS-a, zbog neplaćanja sudske takse, i takođe, odbilo podneti predlog za vraćanje u pređašnje stanje.
40. Sud primećuje da u konkretnom slučaju postoji spor između podnosioca zahteva i Organa za likvidaciju u vezi sa "građanskim pravima i obavezama", odnosno zahtevom za naknadu neisplaćenih zarada u iznosu od 23.112,00 evra. Takođe, Sud primećuje da Žalbeno veće nije meritorno razmotrilo žalbu podnosioca zahteva protiv presude [C-IV-15-0433] PKVS-a od 12. avgusta 2021. godine, zbog neplaćanja sudske takse i da je zatim odbilo predlog podnosioca zahteva za vraćanje u pređašnje stanje. Na osnovu opštih načela, Sud će analizirati da li su redovni sudovi, konkretno Žalbeno veće, povredilo zagarantovana ustavna prava podnosioca zahteva u pogledu njegovog prava na "pristup pravosuđu".
41. Sud se poziva na rešenje [AC-I-21-0610-A0001] Žalbenog veća od 21. decembra 2022. godine, kojim je žalba podnosioca zahteva smatrana povučenom, sa sledećim obrazloženjem:
- „Nakon podnošenja žalbe na ovu presudu, Pisarnica PKVS-a je tražila od žalioca da uplati sudsku taksu na ime izjavljene žalbe, saopštavajući mu da, ukoliko nije u mogućnosti da je plati, može podneti argumentovani zahtev za oslobađanje od tog plaćanja“.*
- „S obzirom na to žalilac nakon što nije platio sudsku taksu kako je tražio obaveštenjem (opomenom) od 20. septembra 2021. godine, koje je zastupniku žalioca dostavljeno 21. septembra 2021. godine, nije podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja sudske takse, Žalbeno veće smatra da je žalba povučena“.*
42. Sud primećuje da je Žalbeno veće zasnovalo svoje rešenje na Administrativnom uputstvu [br. 1/2017] donetom od strane Sudskog saveta Kosova, koje u članu 3. predviđa da "određivanje visine sudskih taksi koje treba da se plate prilikom podnošenja podneska, vrši se na osnovu vrednosti predmeta spora, odnosno vrste podneska, na osnovu Taksene tarife za sudske takse iz ovog uputstva". Članom 2.4 ovog Uputstva je definisano da izraz "Podnesak" označava tužbu, protivtužbu, žalbu, prigovor, zahtev, reviziju, predlog za izvršenje".

43. Sud primećuje da je Administrativnim uputstvom takođe predviđeno da „u slučajevima kada se taksa ne uplati u kancelariji za prijem podnesaka, sudija ili predsednik pretresnog veća, kome je predmet dodeljen, posebnom opomenom nalaže plaćanje takse shodno članu 5.2 (uz obaveštenje o zakonskim posledicama za neplaćanje takse), prema utvrđenoj vrednosti predmeta parnice i ostalih parametara određenih TTST-om, iz članova 12. i 13. ovog uputstva, ili odlučuje prema zahtevu stranke za oslobađanje od plaćanja takse, ako isti postoji”. Takođe, članom 5.5.2 ovog Uputstva je predviđeno: “Ako se taksa za tužbu, određena prema utvrđenoj vrednosti predmeta spora, ne uplati do zadnjeg datuma i nakon prijema napomene o plaćanju iste, i kada ne postoje uslovi za oslobađanje obaveze plaćanja takse, primeniće se član 253. st. 5. Zakona o parničnom postupku, tako što će se zaključiti da je tužba povučena”.
44. Sud primećuje da je Žalbeno veće u rešenju o povlačenju žalbe podnosioca zahteva protumačilo i primenilo zakonske odredbe, konkretno odredbe Administrativnog uputstva [br. 1/2017]. Sud ponavlja da nije njegov zadatak da tumači pravila materijalnog i procesnog prava, niti da osporava tumačenje koje su izneli redovni sudovi. Zadatak ovih poslednje pomenutih je da rešavaju konkretne slučajeve, primenjujući i tumačeći važeće zakonske odredbe. Sud analizira samo da li tumačenjem činjenica i zakona nisu povređena ustavna prava podnosioca zahteva, utvrđena Ustavom i Konvencijom. Sud može da interveniše i ispravi greške redovnih sudova, u slučajevima kada su njihove odluke “očigledno nerazumne” ili donete na “proizvoljan način”. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je rešenje Žalbenog veća doneto na osnovu zakonskih odredbi i da je Žalbeno veće u dovoljnoj meri obrazložilo svoju odluku. Drugim rečima, predmetno rešenje nije doneto proizvoljno, niti je očigledno nerazumno.
45. Kao što je prethodno izloženo, “pravo na pristup pravosuđu” može biti podvrgnuto određenim finansijskim ograničenjima, kao što je zahtev za plaćanje sudskih taksi propisanih zakonskim aktima. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da Administrativno uputstvo, pored jasnog propisivanja sudskih taksi po vrstama podnesaka, takođe predviđa i mogućnost da stranke traže oslobađanje od ovih plaćanja, kada ispune predviđene zakonske uslove. Iz spisa predmeta, a kako je argumentovalo Žalbeno veće, podnosilac zahteva je primio pismenu opomenu za plaćanje sudske takse i upoznat sa pravnim posledicama u slučaju neplaćanja u utvrđenom roku. S druge strane, podnosilac zahteva nije izvršio plaćanje sudske takse, niti je podneo zahtev za oslobađanje od plaćanja. Shodno tome, na osnovu odredaba Administrativnog uputstva, Žalbeno veće je donelo rešenje kojim je žalbu podnosioca zahteva smatralo povučenom. Sud ponavlja da se svi akteri uključeni u sudski proces moraju pridržavati zakonskih ograničenja i utvrđenja, kako bi se postiglo što bolje sprovođenje pravde. U ovom slučaju, podnosilac zahteva nije poštovao zakonske zahteve i iz ovih proceduralnih razloga izgubio pravo na žalbu višoj instanci.
46. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS doneo presudu bez održavanja rasprave, u ovako složenom slučaju, povređujući član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. Podnosilac zahteva je isti navod izneo i u svojoj žalbi Žalbenom veću, protiv presude PKVS, obrazlažući da odluka ove poslednje navedene nije bila pravična zbog nemogućnosti predstavljanja dokaza na raspravi.
47. Sud primećuje da na osnovu Administrativnog uputstva br. 01/2017 o izjednačavanju sudskih taksi, ako se taksa za podnesak ne uplati do zadnjeg datuma, prema ovom članu i kada ne postoje uslovi za oslobađanje od obaveze plaćanja iste, sud će odbaciti podnesak. Prema tome, u ovom slučaju nije potrebno održavanje rasprave.
48. Dok, što se tiče navoda o održavanju rasprave radi ocene merituma slučaja, Žalbeno veće je moglo da razmatra navod podnosioca zahteva o neodržavanju rasprave, ako bi

podnosilac zahteva platio sudsku taksu i njegova žalba bi bila razmotrena u meritumu. U konkretnom slučaju, budući da je Sud unapred ocenio da je odluka Žalbenog veća, kojom se žalba podnosioca zahteva smatrala povučenom, u skladu sa zakonskim i ustavnim odredbama, onda i navodi žalbe podnosioca zahteva u vezi sa raspravom gde bi se razmatrao meritum slučaja, ne mogu biti razmotreni, jer isti nije iskoristio pravna sredstva koja su mu bila na raspolaganju zbog neplaćanja sudske takse.

49. Sud primećuje da je podnosilac zahteva, dana 23. decembra 2022. godine, podneo Žalbenom veću predlog za vraćanje u pređašnje stanje. Podnosilac zahteva je u svom predlogu tražio od Žalbenog veća da dozvoli vraćanje u pređašnje stanje zbog toga što, prema njegovim rečima, nije primio pismenu opomenu za uplatu sudske prakse. Dana 26. januara 2023. godine, Žalbeno veće je rešenjem [AC-I-22-0713-A0001] odbilo, kao neosnovan, predlog podnosioca zahteva za vraćanje u pređašnje stanje.
50. Stoga, na osnovu napred navedenog, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva u vezi sa povredom prava na pravično suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP, u pogledu uskraćivanja "pristupa pravosuđu", spadaju u drugu (ii) kategoriju navoda koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede" i samim tim, Sud ih kao takve proglašava očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

ii. Povodom ostalih navoda

51. Podnosilac zahteva takođe navodi da je presuda [C-IV-15-0433] PKVS-a od 12. avgusta 2021. godine, doneta bez zakazivanja rasprave koju je tražio i da su samim tim povređeni član 31. Ustava i član 6. EKLJP. Ovaj navod podnosilac zahteva je izneo i u svojoj žalbi izjavljenoj Žalbenom veću. Međutim, kao što je prethodno objašnjeno, Žalbeno veće je zbog neplaćanja sudske takse od strane podnosioca zahteva donelo rešenje o povlačenju žalbe. Kao rezultat toga, žalba podnosioca zahteva uopšte nije meritorno razmotrena, uključujući i navod o neodržavanju rasprave. Shodno tome, Sud ne smatra potrebnim da se bavi ovim pitanjem.
52. Međutim, iz razrade navoda podnosioca zahteva se primećuje da suštinu navoda podnosioca zahteva predstavlja uskraćivanje "pristupa pravosuđu". Kao što je navedeno i u drugim slučajevima, Sud naglašava da samo pominjanje i citiranje članova Ustava ili drugih međunarodnih akata nije dovoljno da se izgrade tvrdnje o povredi ustavnih prava. Kada tvrdi povredu prava zagarantovanih Ustavom i Konvencijom, podnosilac mora da obezbedi ubedljive dokaze i argumente radi dokazivanja navodnih povreda (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda: [KI175/20](#), podnosilac: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. aprila 2021. godine, stav 81; [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, stav 52; [KI04/21](#), podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2021. godine, stav 38-39).
53. Shodno navedenom, Sud utvrđuje da navod podnosioca zahteva o povredi gore navedenih članova spada u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) „*nepotkrepljenih ili neobrazloženih navoda*“, pa se shodno tome, i ovi navodi, kao takvi, moraju proglasiti očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama.

Zaključci

54. U zaključku, Sud, uzimajući u obzir sva gore navedena izlaganja i utvrđenja, zaključuje: (I) da navodi o povredi člana 24, 31. i 54. Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP, u odnosu na uskraćivanje prava na "pristup pravosuđu", spadaju u drugu (ii) kategoriju navoda koje karakteriše "jasno ili očigledno odsustvo povrede", pa se stoga, kao takvi, ovi navodi na ustavnim osnovama proglašavaju očigledno neosnovanim; (II) da navodi

podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, u odnosu na neodržavanje rasprave, spadaju u treću (iii) kategoriju, potkategoriju (a) "nepotkrepljenih ili neobrazloženih" navoda, pa se shodno tome, i ovi navodi na ustavnim osnovama proglašavaju očigledno neosnovanim.

55. Shodno tome, zahtev se u celosti u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan.

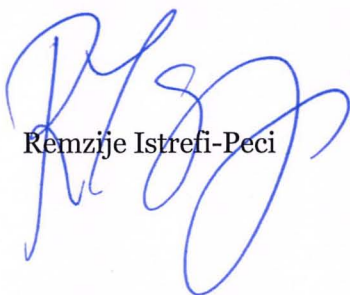
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 22. maja 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama i u skladu sa članom 20.4 Zakona objavi isto u Službenom listu;
- III. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani